

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1496/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว ศ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยหลอกลวงผู้เสียหายด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จและปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งว่า จำเลยประกอบอาชีพให้บริการรับยื่นขอวีซ่า ใบถิ่นที่อยู่ ใบต่างด้าว และสามารถยื่นคำขอเปลี่ยนสัญชาติของผู้เสียหายเป็นสัญชาติไทยได้ โดยบรรยายฟ้องเกี่ยวกับวันเวลาการกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 กับข้อ 1.2 เป็นคนละเดือน จึงเป็นคนละช่วงเวลา กระทำความผิด ทั้งจำเลยหลอกลวงผู้เสียหายคนละเรื่องกัน ซึ่งทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อและโอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยคนละคราวกัน ดังนั้น การกระทำของจำเลยแต่ละช่วงเวลาแต่ละเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ ย่อมเกิดเป็นความผิดสำเร็จตามฟ้องแต่ละข้อหาต่างหากแยกจากกันแล้ว จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 264, 265, 268, 341 และให้จำเลยคืนหรือชดใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 329,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 265 (ที่ถูก มาตรา 265 (เดิม)) ประกอบมาตรา 264 (ที่ถูก มาตรา 264 วรรคแรก (เดิม)), 268 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก (เดิม), 265 (เดิม)), 341 (ที่ถูก มาตรา 341 (เดิม)) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แต่เนื่องจากจำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอมดังกล่าวด้วยตนเองจึงให้ลงโทษฐานใช้เอกสารราชการปลอมแต่เพียงกระทงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง (ที่ถูก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 เดิม) อันเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับความผิดฐานฉ้อโกง ให้ลงโทษฐานใช้เอกสารราชการปลอมซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน ให้จำเลยคืนหรือชดใช้เงิน 329,000 บาท แก่ผู้เสียหาย โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ลงฐานฉ้อโกงอีก 2 กระทง จำคุกกระทงละ ๘ เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษกระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จำคุกกระทงละ 4 เดือน เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอมแล้วคงจำคุก 14 เดือน นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า การกระทำความผิดของจำเลยตามฟ้องเป็น

การกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า จำเลยมีเจตนาเดียวคือหลอกลวงเพื่อให้ผู้เสียหายหลงเชื่อและโอนเงินให้ ส่วนการปลอมและการใช้เอกสารปลอมเพื่อประกอบการหลอกลวง ให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ นั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องและจำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังเป็นยุติตามฟ้องโจทก์ โดยโจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับวันเวลาการกระทำความผิดในข้อ 1.1 ว่า จำเลยกระทำความผิดเมื่อระหว่างต้นเดือนมีนาคม 2559 วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ถึงวันที่ 23 มีนาคม 2559 เวลากลางคืนหลังเที่ยงต่อเนื่องกัน จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่า จำเลยประกอบอาชีพให้บริการเกี่ยวกับการยื่นขอวีซ่า ใบถิ่นที่อยู่ ใบต่างด้าว และสามารถยื่นคำขอเปลี่ยนสัญชาติไทยให้แก่ผู้เสียหายได้ ทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ และบรรยายเกี่ยวกับวันเวลาการกระทำความผิดในข้อ 1.2 ว่า เมื่อระหว่างต้นเดือนเมษายน 2559 วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ถึงวันที่ 30 เมษายน 2559 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่า ในการยื่นคำขอเปลี่ยนสัญชาติไทยให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมอีกเป็นค่าประสานงานกับเจ้าหน้าที่กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง ทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ นั้น ซึ่งทั้งสองข้อไม่เป็นความจริงโดยจำเลยไม่มีเจตนาและไม่สามารถดำเนินการยื่นคำขอเปลี่ยนสัญชาติไทยให้แก่ผู้เสียหายได้ จะเห็นได้ว่า เหตุเกิดตามฟ้องข้อ 1.1 ในช่วงเดือนมีนาคมกับตามข้อ 1.2 ในช่วงเดือนเมษายน เป็นคนละเดือนกัน จึงเป็นคนละช่วงเวลากระทำความผิดกัน ทั้งจำเลยหลอกลวงผู้เสียหายคนละเรื่องกัน ซึ่งทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อและได้โอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยคนละครวกัน ดังนั้น การกระทำของจำเลยแต่ละช่วงเวลาแต่ละเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ ย่อมเกิดเป็นความผิดสำเร็จตามฟ้องแต่ละข้อหาต่างหากแยกจากกันแล้ว จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ส่วนที่โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 1.3, 1.4 และ 1.5 นั้น แม้โจทก์จะบรรยายเกี่ยวกับวันเวลาการกระทำความผิดของจำเลยในข้อ 1.3 บรรยายเกี่ยวกับการปลอมเอกสารแบบฟอร์มหนังสือประทับตราของกองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง 1 สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขึ้นทั้งฉบับ ในข้อ 1.4 บรรยายเกี่ยวกับการปลอมเอกสารใบรับแจ้งหนังสือรับรองถิ่นที่พำอาศัยในประเทศไทยอันเป็นเอกสารราชการทั้งฉบับ โดยการทำให้ปรากฏสาระสำคัญว่า ร้อยตำรวจโทหญิงอาภรณ์ ได้รับแจ้งการขอมีหนังสือรับรองถิ่นที่พำอาศัยในประเทศไทยของผู้เสียหายและลงชื่อเจ้าพนักงานปลอม และในข้อ 1.5 ว่า ภายหลังจากที่ทำปลอมเอกสารตามข้อ 1.3 และ 1.4 แล้ว จำเลยใช้แบบฟอร์มหนังสือประทับตราปลอมและใบรับแจ้งหนังสือรับรองถิ่นที่พำอาศัยปลอมไปใช้แสดงต่อผู้เสียหาย และหลอกลวงให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมอีกเพื่อให้เจ้าพนักงานทำเรื่องได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยมีช่วงเวลาเมื่อระหว่างวันที่ 24 ธันวาคม 2558 เวลาใดไม่ปรากฏชัด ถึงวันที่ 29 กรกฎาคม 2559 เวลากลางวันต่อเนื่องกันเวลาใดไม่ปรากฏชัดเหมือนกันทั้ง 3 ข้อ แม้จะมีช่วงเวลาที่เกิดเหตุก่อนช่วงเวลาการกระทำความผิดในฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.2 บางส่วนทั้ง 3 ข้อก็ตาม แต่ในการปลอมเอกสารตามข้อ 1.3 และการปลอมเอกสารราชการปลอมตามข้อ 1.4 รวมทั้งการใช้เอกสารปลอมและใช้เอกสารราชการปลอมตามข้อ 1.5 ไม่ได้กระทำเพื่อใช้หลอกลวงผู้เสียหายขณะที่กระทำความผิดในข้อ 1.1 และ 1.2 จึงไม่ใช่การกระทำที่ต่อเนื่องเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานฉ้อโกงทั้งสองกรรมข้างต้น แต่ในทางตรงกันข้ามการกระทำตามข้อ 1.3, 1.4 และ 1.5 กลับเป็นการกระทำเพื่อใช้หลอกลวงผู้เสียหายเพื่อให้ผู้เสียหายโอนเงินให้จำเลยตามข้อ 1.5 ซึ่งถือได้ว่ามีเจตนากระทำต่อเนื่องกันเป็นกรรมเดียวในส่วนนี้เท่านั้น จึงแยกเป็นคนละส่วนกับฟ้องข้อ 1.1 และ 1.2 ซึ่งเป็นคนละกรรมกัน แต่เมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268

วรรคสอง ให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้ใช้เอกสารปลอมและใช้เอกสารราชการปลอมแต่กระหนเดียว การกระทำความผิดของจำเลยจึงลงโทษฐานฉ้อโกง 2 กรรม และฐานใช้เอกสารราชการปลอมซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด 1 กรรม คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยอ้างมาในคำแก้อุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ไม่ตอบไว้ในอุทธรณ์นั้นมีข้อเท็จจริงไม่ตรงกับประเด็นที่ฎีกาในคดีนี้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่ามีเหตุที่จะลงโทษจำเลยสถานเบาและรอกการลงโทษให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า การหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถดำเนินการขอเปลี่ยนเป็นสัญชาติไทยได้ ทั้งได้ปลอมเอกสารราชการและลายมือชื่อเจ้าพนักงาน ทำให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าจะสามารถใช้เงินในการขอเปลี่ยนสัญชาติไทยได้ เป็นการกระทำที่จะต้องมีการวางแผนมาโดยละเอียด และไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ย่อมส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐที่จะควบคุมคนต่างด้าวที่เข้าในราชอาณาจักรและทำให้ผู้อื่นหลงเชื่อและเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงของหน่วยงานราชการและประเทศชาติ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์กำหนดโทษและไม่รอกการลงโทษให้จำเลย นับว่าเป็นคุณแก่จำเลยมากแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

จุมพล ชูวงศ์ · สุรินทร์ ชลพัฒนา · อดุลย์ ชันทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1496/2567>